

Peters Julekalender

Anna Krogh

Niels Chr. og mig trasker hjemad ad den gamle landevej til Hillerslev. Den er blind nu, efter at den nye vej blev lavet, så her kan vi lege uden at være bange for biler. Det er jeg nu heller ikke, men det er mor og far. Jeg får hele tiden at vide, at jeg skal passe på bilerne, og så mange biler kører der nu heller ikke på vejen fra Odense til Fåborg. Vi har været henne og kigge ned i Tyskerhullet, som er et stort hul ved siden af vejen. Det var kun Niels Chr. som turde hoppe ned i hullet, jeg skulle ikke nyde noget. Der var sikkert rigtigt ulækkert dernede med en masse regnorme. Niels Chr kunne da heller ikke komme op igen, så jeg måtte trække ham op.

- Tror du, der har været tyske soldater nede i hullet? spør' Niels Chr.
- Det ved jeg ikke rigtigt. Far sir', at der ikke var tyske soldater her i Sallinge under krigen.
- Nu ved din far jo ikke alt, vel. Jeg tror helt bestemt, at der har været tyske soldater nede i hullet. De har siddet dernede med deres geværer og holdt vagt. Hvorfor tror du ellers, at man kalder det Tyskerhullet?

Jeg tænker, at han måske har ret. Det er i hvert lidt spændende at tænke på, at der har været rigtige tyske soldater her i Sallinge. Far har fortalt mig lidt om krigen, dengang han var en ung mand. På vej hjem til farmor og farfar havde han engang måtte cykle en lang omvej, fordi han havde hørt geværskud ikke så langt fra vejen. Og mors bryllupskjole var lavet af faldskærmstøj, som hun fik foræret, da hun skulle giftes med far. På det tidspunkt tjente hun i huset på Brylle mejeri og far var mejerist. To engelske piloter var sprunget ud i faldskærm, da deres flyvemaskine var blevet skudt ned af tyskerne. Piloterne var blevet reddet af folk i Brylle og mejeribestyreren havde fået fat i faldskærmene, der var lavet af silke,

eller i hvert fald noget der lignede. Så mor var rigtig fin, da hun blev gift, det kan jeg se på det billede, der står på hendes natbord. Mor har osse fortalt, at man under krigen ikke kunne købe alt det, man gerne ville. Da jeg blev født mange år efter krigen, måtte mor op på kommunekontoret for at få bleer, fordi hun ikke kunne købe nok i butikkerne. Og kaffe kunne man slet ikke få.

- Så du de store, sorte biler, der kørte op til Karl Skytte i går? Spør' Niels Chr. Vi er kommet hen til den lille vej, der fører op til hans gård.

- Nej, fik du numrene?

Vi samler i øjeblikket på bilnumre, og jeg har hele to sider i mit lille hæfte.

- Det nåede jeg ikke. Tror du, bilerne kom helt fra København?

- Måske.

Karl Skytte bor på en gård i Sallinge og han er blevet landbrugsminister i regeringen i København. Jeg har set billeder af ham i avisen. Jeg kender ham lidt, fordi han altid er ordstyrer, når der er generalforsamling på mejeriet. Jeg tror nok, at alle i Sallinge er lidt stolte over, at her bor Danmarks landbrugsminister. De snakker i hvert fald meget om det.

- Skal vi gå ind til bedstemor?

Det er altid hyggeligt at besøge Anna, som bor i et lille hus ud til landevejen. Huset er bygget i Niels Chr.'s fars og mors have, så hun spiser til middag hos dem hver dag. Hun har et lille ishus, hvor hun om sommeren sælger Slots-is. Det er ikke så tit, mig og Ulrik får lov til at købe en is, men det er altid en Sputnik, jeg skal ha'. Det er en sodavandsis med lakridsovertræk på toppen, den smager bare så godt og så er den ikke så dyr. Hun sælger osse Dandy tyggegummi og salmiakstænger, men de er nu lidt for stærke, synes jeg.

- Er du hjemme besmor? Råber Niels Chr. Men vi går bare ind, for Anna er næsten altid hjemme. Anna sidder i det lille og mørke køkken og er ved at lave

kaffe. Hun laver ikke kaffe, som mor gør. Hun sidder med sin kaffemølle i skødet og maler kaffe. Hun putter de hele kaffebønner ned i møllen og drejer så på et lille håndsving og får så kaffen ud i en lille skuffe under møllen. Det er lidt gammeldags og jeg kender ikke andre, der maler deres egen kaffe. Mor køber altid sin kaffe i Brugsen og hun får den altid malet der, og får den så i en lille pose med en negerdame udenpå.

- Nå, hvad går I to så og laver? Anna smiler til os. Vel ikke ulykker?

Nej, da. Vi kigger på hinanden og griner. I hvert fald ikke i dag.

Vi går ind i hendes hyggelige stue og sætter os ved et lille bord med en gammeldags dug på. Sådan en dug har farmor osse. Anna har mange gamle ting stående, men det mest spændende er noget hun har købt i Amerika. Det er en lille glaskugle med en lille figur inden i, og når man vender den om, begynder det at sne. Jeg skal altid hen og prøve det hver gang, jeg besøger Anna.

- Fortæl om dengang du var i Amerika, besmor.

Anna har været i Amerika for et år siden for at besøge sin søn, som er rejst til Amerika og nok ikke kommer hjem til Danmark mere.

- Hva' skal jeg fortælle. Jeg tror, I har hørt alt.

- Har du set en rigtig indianer, spør jeg.

- Ja, det har jeg da. En rigtig rødhud. Anna griner. Men det er kun ved særlige fester, de har fjerprydelse og indianertøj på. Ellers ser de næsten ud som alle andre i Amerika.

Hun går hen til kommoden og tager nogle fotografier frem fra skuffen.

- Her skal I se.

Hun viser fotografierne fra Amerika. Vi har set dem mange gange før, men det betyder ingenting, for det er så dejligt at sidde i Annas stue og høre hende fortælle.

- Se, der er en indianer.

Hun peger på et fotografi, hvor jeg kan se en indianer med en stor fjerprydelse danse sammen med andre indianere.

- Det var til fest på et marked, jeg var med til, forklarer Anna. Det er høvdingen I kan se.

Det må godt nok have været spændende at have set en rigtig indianer.

- Nå, besmor, sir' Niels Chr. pludselig, - vi går igen.

Han har altid så travlt, jeg ville nu godt have blevet lidt længere hos Anna, men jeg må hellere gå sammen med Niels Chr.

Mens vi går ned langs svinehuset hen mod stuehuset.

- Jeg skal lige vise dig noget.

Vi går ind i den lille mørke dagligstue, og Niels Chr. tager et stykke pap frem fra en stor bunke blade.

- Her skal du se, det her var med i det sidste nummer af Anders And.

Han viser mig et stykke pap med et udsåret fjernsyn på. Så trækker han et stykke pap med Anders And, Fedtmule og Onkel Joakim på gennem pappet og så ser det ud som om de bevæger sig, når vi kigger i det lille fjernsyn.

- Er det ikke smart?

Jo, det må jeg jo indrømme. Det ser virkelig ud, som om figurerne bevæger sig.

Når jeg leger biograf med mit lille episkop, er det jo bare billeder, som selvfølgelig ikke kan bevæge sig.

- Nå, jeg skal ud med blade. Vil du med?

Niels Chr. går hver tirsdag med ugeblade, så han får altid et gratis blad til sig selv. Vi får ingen ugeblade, for det er noget pjat, mener far. Det er bedre med bøger. Men jeg kan nu godt li' at kigge i Hjemmet og Familie Journalen, når jeg er ovre ved ham.

- Ikke i dag. Jeg skal hjem. Jeg skal med mor op og købe træsko ved træskomanden i Hillerslev.

Da jeg trasker hjemad, tænker jeg lidt på det, Niels Chr. havde vist mig. Det så virkelig ud, som om figurerne bevægede sig. Men det var jo den samme bevægelse

hele tiden, så det ville sikkert hurtigt blive kedeligt. Så var mit episkop alligevel bedre, for jeg kunne lave alle de film, jeg havde lyst til, selv om de ikke bevægede sig.

der drikkes
over
3 millioner
kopper
Cirkel kaffe
hver dag

landets mest solgte

ag køber 175.000 husmødre

Kaffe og Rich?

CIRKEL KAFFE
fra **BRUGSEN**

Karl Skytte

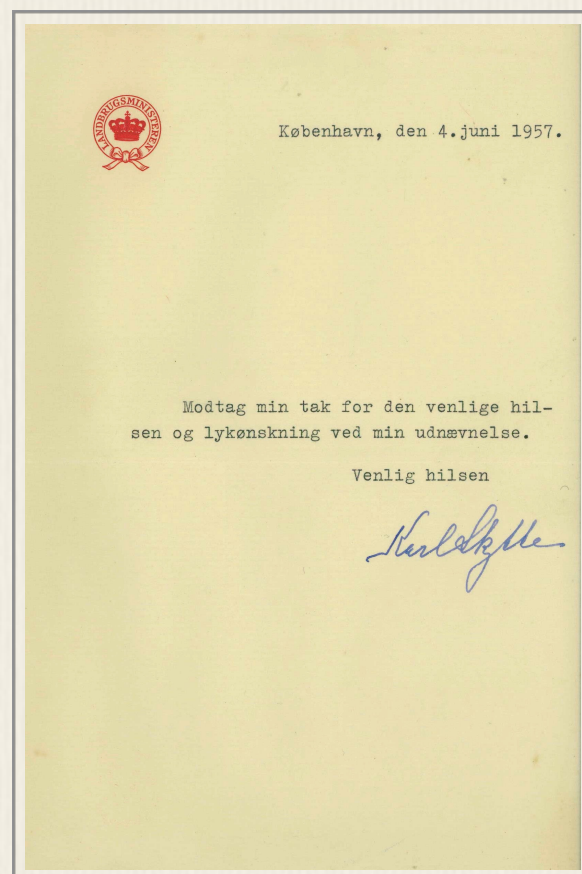
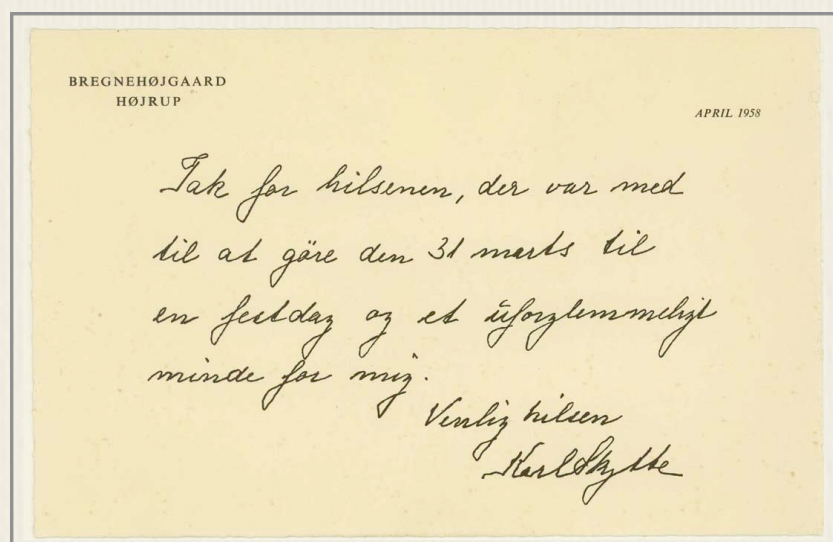
Karl Skytte var Landbrugsminister i Regeringen Viggo Kampmann I fra 21. februar 1960 til 18. november 1960

- Landbrugsminister i Regeringen Viggo Kampmann II fra 18. november 1960 til 3. september 1962
- Landbrugsminister i Regeringen Jens Otto Krag I fra 3. september 1962 til 26. september 1964

Ved Regeringen Hilmar Baunsgaards tiltrædelse blev Karl Skytte valgt til Folketingets formand den 6. februar 1968. Denne post havde Karl Skytte til den 30. september 1978.

*Læg mærke til cigarkassen til højre.
Den var et "must" på et hvert
ordentligt skrivebord.*

Karl Skytte havde ikke direkte noget at gøre med mejeriet, men han var altid ordstyrer ved mejeriets generalforsamling. Det kunne vist godt nogen gange, gå lidt hedt til.

*Takkebrev til far ved udnævnelsen til
landbrugsminister i 1957.*

Annas hus - 2014.